

Mua Xóa NGÀY CŨ.

Đông Kinh Lê Đình Đơn

Tôi không phải là một Phật Tử thuần thành với ước mong được tắm nước sông Hằng. Tôi cũng không phải là tín đồ Công Giáo nguyện trong đời một lần tìm về Đất Hứa. Tôi chỉ là một người lính già TQLC luôn bị vết thương cũ hành hạ với nỗi buồn của kẻ lưu vong, ước mong có đủ sức khỏe để mỗi năm tham dự Đại Hội TQLC gặp lại chiến hữu của mình, nguyện làm được chút gì để xoa dịu bớt nỗi đau của

anh em thiếu may mắn đang sống những ngày lay lắt ở quê nhà là đã mãn nguyện lắm rồi.

*

Còn một tháng nữa thì mãn khóa, văn phòng đại đội khoá sinh thông báo ai tình nguyện về Binh Chủng TQLC thì làm đơn.

Bốn thằng chúng tôi ở chung với nhau từ trại nhập ngũ số 2 Nha Trang, vô đây cùng nằm chung giường trên dưới thì Phan Bá Đào hết giai đoạn

Thủy Quân Lục Chiến

1 đã đi Pháo Binh, Lâm Tân Phê tình nguyện về Nhảy Dù, Võ Phú muốn về gần nhà nên chờ chọn chỗ. Tôi nộp đơn tình nguyện về TQLC.

Đơn viết xong đem nộp cho thư ký đại đội duyệt lại trước khi trình cán bộ đại đội trưởng ký. Anh Võ Long Triều là thư ký đại đội kêu tôi lên trả lại đơn và bảo phải viết lại. Phải viết cách lề đúng bao nhiêu ô. Hàng thứ hai cách hàng đầu bao nhiêu ô... tôi phải viết đi viết lại ba lần mới được.

*
*   *
*

Khoá 26 Thủ Đức là khoá đầu tiên áp dụng quy chế 2 tháng huấn nhục kể từ khi Đại Tá Lâm Quang Thơ nhận chức vụ Chỉ Huy Trưởng. Từ 5 giờ sáng đến 10 giờ đêm chạy liên tục, cơ bản thao diễn, rồi chạy. Nhân viên, công chức, giáo chức... tất cả bị gọi đi thụ huấn quân sự. Anh Võ Long Triều đang là tổng trưởng thanh niên vào ở chung Đại Đội 3 khóa sinh với tôi. Đặc biệt có đến 80 cán bộ Xây Dựng Nông Thôn chuyển qua Bộ Binh. Ngoài ra còn có một số khá đông sinh viên sĩ quan Không Quân đã qua Mỹ tu nghiệp bị trả về Bộ Binh trong đó có hai bạn tôi sau này cùng tình nguyện về TQLC, đó là Nguyễn Gia Quyết tục danh "9-Quyết", và Tô Thanh Chiêu.

Mỗi sáng khóa sinh nào cũng lãnh ổ bánh mì, 2 trái chuối chạy vòng đai lớn của quân trường do mấy cán bộ đại đội khoá sinh vừa tốt nghiệp ở Fort Benning về dẫn chạy, khi dừng lại chỉ còn có cán bộ và vài khoá sinh!

Những ngày ở trại nhập ngũ số 2 bị VC pháo kích, thấy người ta nhào xuống đường mương mình cũng lao theo. Mình mảy lấm lem sinh còn đạn pháo thì nổ ở đâu xa lắc! Hết giai đoạn một chúng tôi được đi phép đúng vào dịp tết Mậu Thân. Cộng quân đồng loạt tấn công nhiều tỉnh lỵ. Anh Phước cùng đại đội khóa sinh với tôi đi phép về Nha Trang, đêm giao thừa mặc quân phục SVSQ lên trọng đài Quan Âm bị chúng bắn chết! Tôi vội vã trình diện

Tiểu Khu để xin phương tiện trở lại trường.

Bắt đầu giai đoạn 2 ngoài thời gian học chúng tôi phải đi đào giao thông hào xung quanh trường, đêm ra tuyến phòng thủ, ngày về đi học. Chưa ra trường mà mình đã trở thành lính trận rồi!

*
*   *

Về trung tâm huấn luyện Rừng Cắm (TTHLRC) học kỹ thuật leo lưới đồ bộ 1 tuần lễ xong qua trại Yết Kiêu lãnh quân phục.

Được lệnh tập trung ở hội trường chờ Đại tá Tham Mưu Trưởng nói chuyện. Không phải là những lời vui mừng chào đón khuyến khích tân binh tình nguyện về Bình Chủng thông thường như những đơn vị khác mà là một trận lôi đình, đánh phủ đầu đáng "đồng tiền bát gạo":

-Mấy ông ra trường như một bầy vịt. Nếu cần người dẫn trung đội đánh nhau tôi không cần các ông...!!!

Tụi tôi nhìn nhau thâm nói:

-Sao chưa có tội tình gì mà bị chửi thậm tệ như thế này?!

Lúc ấy binh chủng TQLC chuẩn bị thành lập Sư Đoàn. TTHLRC tuyển mộ, huấn luyện thêm nhiều tân binh để bổ sung về các tiểu đoàn tân lập. Khoá tôi tình nguyện về TQLC 26 người, gần một nửa bị giữ lại TTHL làm cán bộ khoá sinh. Số còn lại phân phối về các tiểu đoàn như sau:

-TĐ1: Huỳnh Văn Na, Nguyễn Văn Châu.

-TĐ2: Cao Mạnh Cường, Huỳnh Văn Xã, Nguyễn Đức Truyền.

-TĐ4: Lê Tấn Ngọc.

-TĐ5: Điền Hoà Lợi, Phạm Duy Nghĩa, Tô Thanh Chiêu, Nguyễn Mạnh Kiên, Trần Thanh Tùng và tôi, Lê Đình Đơn.

TĐ6: Phan Công Đức, Trịnh Kim Duyên, Nguyễn Thành Liêm.

-Mã Lợi Tác Chiến Điện Tử.

-Nguyễn Gia Quyết Phòng 2 Sư Đoàn.

-Võ Thanh Sang Vận Tải.

-Nguyễn Tấn Lực Viễn Thám.

Tụi tôi trình diện Tiểu Đoàn 5 khi tiểu đoàn đang hành quân truy kích địch ở Giồng Ông Tố. Điền Hoà Lợi, Tô Thanh Chiêu về Đại Đội 3 được làm trung đội trưởng ngay sau đó.

Phạm Duy Nghĩa, Nguyễn Mạnh Kiên Đại Đội 2. Tôi và Trần Thanh Tùng Đại Đội 4. Trần Thanh Tùng đi OJT với anh Đoàn Văn Tịnh. Tôi vác ba lô theo anh Hồ Xuân Lan. Điềm qua trung đội trưởng các đại đội, bên Thủ Đức có anh Hồ Xuân Lan, Nguyễn Cấp Lại K23, anh Phúc K24, Nguyễn Kim Hưng K25. Bên Võ Bị K22 có anh Dương Công Phó, Nguyễn Trúc Tuyên, Đoàn Văn Tịnh.

Các anh sau trận giải toả Cố Đô Huế trở về đều được thăng thưởng, là những trung đội trưởng sớm dạn dày chiến trận. Tình hình này không biết đến bao giờ mình mới được làm trung đội trưởng!

Một tháng sau tôi bất ngờ nhận được giấy chỉ định chức vụ trung đội trưởng Trung Đội 2 Đại Đội 4 do Trung Tướng Tư Lệnh ký mặc dù vẫn còn đi OJT, cùng với lời hứa hẹn là tiểu đoàn sẽ thu xếp cho đi phép vì chúng tôi không có phép mãi khoá.

Rồi anh Nho khoá 7 đặc biệt (khoá với nhạc sĩ Dũng Chinh) sau tụi tui 2 tháng, Kiên Peck, Nguyễn Như Hồ K27 lần lượt kéo về, thêm một số vác ba lô theo học nghề!

*

* *

Đầu năm 1969 tôi bị thương khi Tiểu Đoàn 5 hành quân tái chiếm lại quận Sông Ông Đốc, Cà Mau đã bị địch quân chiếm đóng gần 5 năm.

Tôi bị mảnh đạn từ đầu đến chân. Bác sĩ tiểu đoàn báo với Thiếu Tá Hiện, Tiểu Đoàn Trưởng là mảnh vào xương sọ, làm mọi người nghĩ chắc tôi khó thoát!

Trực thăng tải thương về bệnh viện Phan Thanh Giản Cần Thơ. Thương binh quá đông, nằm la liệt dưới sàn bệnh viện chờ đưa vô phòng giải phẫu. Một số khá đông Biệt Động

Quân thương vong trong chiến dịch tái chiếm lại vùng Thất Sơn. Một chiếc xe dò bị mìn ở Ba Càng có rất nhiều quân nhân trên xe bị thương. Tất cả đều chuyển về bệnh viện cùng trong ngày!

- Ưu tiên cho những ca bị thương đầu và bụng.

Người y tá lựa thương nói thế và cho kiêng những băng ca bị đầu và bụng xếp dọc theo hành lang trước phòng giải phẫu. Khoảng hơn 10 băng ca! Tôi chỉ bị đầu thôi nên phải ráng chờ! Phải hơn 3 tiếng đồng hồ tôi mới được đưa vào phòng giải phẫu. Trong thời gian chờ đợi tôi đã chứng kiến 3 người ra đi!

Y tá đi tới, đi lui, lạnh lùng, mệt mỏi. Họ làm việc hâu như không còn cảm xúc! Khoảng 8 giờ đêm thì tôi được đưa về phòng bệnh.

Giường kế bên là một Thiếu Úy Hải Quân bị thương mất hết hai chân! Anh mới ra trường đi trên tàu bệnh viện, tàu bị phục kích trên sông. Anh nằm ở đây gần một tháng rồi. Gia đình ở Nha Trang kéo hết vào đây để thay phiên canh giữ anh vì đã ba lần anh định kết liễu đời mình nhưng bị người nhà phát giác ngăn chặn.

Tội nghiệp bà già khóc quá chừng và cứ thức suốt đêm để canh giữ! Bác nhờ tôi nói chuyện thường xuyên với anh ấy.

Bữa cơm chiều đã phát và ăn từ lâu, tôi cảm thấy bụng đói còn cào khi người ta đem mì, hủ tiếu, hột vịt lộn... ủa vào tận phòng bệnh rao bán! Sức nhớ trong túi không có một đồng vì cái bóp chẳng em bỏ vô bao gạo sấy cất kỹ trong đáy ba lô sợ ướt, lúc bị thương nặng đau kíp nghĩ rằng mình cần tiền để mua đồ ăn!

Đang gồng mình chịu đói thì bỗng thấy một Trung Úy TQLC đi tới. Anh rủ ra phố chơi, anh bị thương ở vai nên đêm nào cũng ra phố, sáng vô sớm chờ bác sĩ khám. Tôi nói chân bị mảnh không đi được! Anh hỏi có cần gì không? Tôi nói:

- Trung úy cho mượn ít tiền.

Anh đưa cho tôi 1000 đồng, tôi hứa khi

Thủy Quân Lục Chiến

xuất viện sẽ gọi trả. Anh nói:

-Không gấp, tôi là Trịnh Hữu Phước Tiểu Đoàn 4, chừng nào gặp lại tính sau.

Một tuần sau tôi được chuyển về bệnh viện Lê Hữu Sanh để tiếp tục điều trị. Tôi không gặp lại anh Phước, cũng không biết cách nào để trả nợ! Cuối năm 1969 Đại Đội 4 Tiểu Đoàn 5 được lệnh về Tiểu Đoàn 8 tân lập. May quá tôi gặp lại Trung Úy Phước đang là Đại Đội Trưởng Đại Đội 2 Tiểu Đoàn 8. Tôi vội vã gặp anh cảm ơn và xin trả nợ, anh không nhận, anh nói bữa nào đi nhậu tôi trả tiền coi như xong.

Năm 1978 tôi và anh cùng chung trại tù ở Việt Hồng, Yên Bái. Anh đã thay đổi quá nhiều, có những dấu hiệu của bệnh tâm thần! Anh Phước ơi! Bây giờ anh ở đâu?!

*

* *

Tháng 4/1971 Tiểu Đoàn 8 tham dự hành quân Lam Sơn 720. Tiểu đoàn được trực thăng vận từ căn cứ Bastogne đổ vào mục tiêu vùng A Chau. Đại đội 3 vừa xuống bãi đáp thì bị tấn công. Trung Úy Viêng đại đội trưởng tử thương! Cuộc đổ quân vẫn tiếp diễn, số thương vong được bốc ngay về lại căn cứ. Giao chiến không lâu thì địch rút chạy. Tiểu đoàn tiếp tục di chuyển tiến chiếm mục tiêu.

Thời tiết đang là mùa Hè vô cùng nóng bức. Đường đến mục tiêu thì hết núi này đến núi khác, phải đến mục tiêu mới được nhận tiếp tế nước bằng trực thăng mang đến. Khát và đói vì hết nước. Mục tiêu thì còn xa. Bỗng dưng cơn mưa ào đến, mà là mưa đá! “Giữa mùa Hè tuyết rơi”. Chúng tôi vội mang poncho giăng ra để hứng trọn những giọt nước vô cùng quý giá trong lúc này.

Tiểu đoàn chiếm mục tiêu. Bố trí phòng thủ, nhận tiếp tế xong thì trời vừa sập tối. Đào hầm hố cá nhân vô cùng khó khăn, được vài tấc thì toàn là đá núi, phải khiêng đá chặn thêm xung quanh làm bờ cho cao lên.

Linh tính có nguy hiểm xảy ra đêm nay nên tôi dặn anh em giữ nguyên giày, quần áo, ngủ tại hầm hố, sẵn sàng chiến đấu. Cơn mưa đá lần đầu tiên trong đời thấy được giữa mùa Hè nắng cháy ám ảnh tôi suốt quãng đường đến vị trí đóng quân. Đang trần trọc chưa ngủ được thì những tiếng nổ ập đến rung chuyển cả núi đồi. Địch tập trung pháo kích từ nhiều hướng khác nhau dòn dập không ngưng!

Đạn lửa 12 ly 7 của địch đang gióng hướng cho bộ binh tiến gần. Phu Nhân (Trung Tá Nguyễn Văn Phán, TĐTr/TĐ8) ra lệnh tôi phải ra tuyến trung đội của ĐĐ 4 giáp tuyến với trung đội của ĐĐ 3, trực tiếp chỉ huy 2 trung đội này.

Rời tuyến chưa được bao xa, đang liên lạc với ĐĐ 3 thì một trái 82 rớt kế bên, tôi lãnh đủ từ đầu đến chân, may có nón sắt, áo giáp, mảnh không xuyên vào những chỗ trí mạng. Tôi được đưa vào hầm của Trung Úy Doãn Thiện Niệm ĐĐT/ĐĐ 4 chờ tản thương. Địch ào ạt mở đợt tấn công biển người với tiếng kêu la uy hiếp tinh thần “hàng sống, chống chết” vang dội.

Tuyến phòng thủ vững chắc, hiệu quả sát thương của mìn Claymore và lựu đạn M67 đã gây thiệt hại nặng cho địch quân. Trời sáng, địch rút lui. Tổng kết sơ khởi tiểu đoàn có khoảng 20 chết, hơn 40 bị thương. ĐĐ4 được lệnh bung rộng phản công chiếm các cao điểm ở gần đại đội.

Tôi nằm một chỗ nghe các trung đội báo về đại đội hỏa lực địch quá mạnh, địch có lợi thế trên cao, chúng ta không có đường tiến sát, chúng quan sát mình rất rõ. Mình vừa di chuyển thì súng lớn, súng nhỏ khai hỏa ngay! Dậm chân tại chỗ chờ không yếm. Đại đội nhận lệnh cho thương binh di chuyển ra bãi đáp. Sau đợt đánh bom thì trực thăng sẽ xuống bốc.

Phản lực vào vùng đánh được đợt bom đầu tiên thì đạn phòng không địch bắn lên như đan lưới. Súng đặt trên những cao điểm rất gần với vị trí đóng quân của Tiểu Đoàn 8. Trực thăng

chưa xuống bãi đáp thì xạ thủ đã bị bắn gục. Cả trực thăng và phản lực rời vùng!

Đã quá rõ ràng, Tiểu Đoàn 8 đã bị địch bao vây! Chúng đã bố trí sẵn trận địa và bằng mọi giá sẽ tiêu diệt chúng tôi.

Tình hình bạn thì Tiểu Đoàn 9 TQLC đang hoạt động ở khu vực xa vị trí Tiểu Đoàn 8 hơn 10 cây số đường chim bay, Tiểu Đoàn 5 TQLC giữ Lữ Đoàn và hoạt động gần căn cứ Bastogne! Với tình hình này Tiểu Đoàn 8 phải đơn độc chiến đấu và cầm chân địch tối thiểu 3 ngày thì đơn vị bạn mới tới kịp cứu viện!

Khoảng giữa trưa thì các đại đội được lệnh tổ chức lại tuyến phòng thủ. Các đại đội cho chặt cây làm hầm có nóc để chống pháo kích, đào lại hầm hố cho thật sâu, vững chắc. Thương binh về lại vị trí đại đội vì trực thăng không xuống được để tản thương! Không đi được, phải nhờ mỗi người một bên dìu ra bãi đáp, rồi dìu trở lại đây, sau bao cố gắng dùng sức vết thương bắt đầu phát tác!

Cao điểm có tên Động A Tây Luật có lẽ là nơi tôi vĩnh viễn nằm lại đây. Đại đội trưởng lên gặp Tiểu đoàn trưởng, về đến đại đội gọi các trung đội trưởng chuyển lệnh: “Tiểu đoàn sẽ rút quân tới nay!” Xác chết để lại, bị thương nặng không đi được thì khiêng bằng võng, tất cả thương binh đi chung với đại đội chỉ huy. Tiểu đoàn 5 TQLC và Sư Đoàn 1 Bộ Binh sẽ vào vùng.

Tiểu Đoàn 8 bám lấy thông thủy lặng lẽ di chuyển cho đến khi bắt gặp con suối thật lớn chảy về hướng Đông. Hai đêm, ba ngày, đi theo lòng suối, từng bước di chuyển khó khăn với mỗi người dìu một bên, có những đoạn phải vượt qua ghềnh, thác. Khi quá đau đớn, kiệt sức, không còn đi được nữa tôi nói với anh thường vụ đại đội và thằng em rằng bỏ tôi lại để rảnh tay tiếp tục di chuyển theo tiểu đoàn vì chúng tôi đã rớt lại phía sau, nhưng anh, em không chịu. Cùng nhau chấp nhận hiểm nguy chứ không bỏ rơi đồng đội. Tình chiến hữu thật là cao quý

*

TĐ8 bắt tay được với TĐ5, thương binh tập trung ở bãi đáp chờ trực thăng xuống bốc chuyên về bệnh viện.

Một tiểu đoàn của Sư Đoàn 1 chiếm lại vị trí cũ, địch đã rút hết trước khi Tiểu Đoàn 5 TQLC và Sư Đoàn 1 BB vào vùng.

Tôi gặp lại Võ Xuân Thu đang điều trị ở Bệnh Viện Nguyễn Tri Phương sau 6 tháng ở Đệ Thất Hạm Đội. Anh bị mìn mất hai chân, đúng lúc trực thăng của Đệ Thất Hạm Đội đang bay trong vùng nên anh được bốc thẳng ra hạm đội để điều trị.

Tôi và Võ Xuân Thu là bạn học cùng trường, sau thời gian trung học mỗi người một nơi, rồi thật tình cờ, tôi và anh gặp lại nhau ở Đại Đội 4 Tiểu Đoàn 5 TQLC. Về Tiểu Đoàn 8 anh chuyển qua Đại Đội 2 làm Đại Đội Phó cho anh Bùi Phúc Lộc. Ngày hôm sau Kiên Peck, Tường ở Tiểu Đoàn 5 bị thương chuyển về.

Tối đến tụi tôi rủ nhau ra Huế chơi, gần nửa đêm trở về thì bệnh viện đang trong tình trạng báo động! Chẳng lẽ đặc công địch đánh vào bệnh viện? Gặp y tá trực cho biết Võ Xuân Thu đang ở phòng cấp cứu, không biết có qua khỏi không! Anh Thu đã rút giầy chuyễn nước biển ra khỏi bình, máu trong người theo giầy chuyễn chảy ra lênh láng cả sàn nhà, may là phát giác kịp nhưng anh đã hôn mê!

Chúng tôi phải chờ trình diện bác sĩ chỉ huy trưởng bệnh viện, bởi vì khi y tá trực phát hiện tình trạng của Thu thì tất cả thương binh cùng phòng đã trốn đi chơi không có ai tại phòng hết. Có lẽ Thu vì quá buồn khi nghĩ tới thân phận bây giờ của mình nên sự việc đã xảy đến! Cũng may anh được cứu, sau đó lập gia đình, cuộc sống rất hạnh phúc.

Thu ơi! Tụi này thật có lỗi với bạn!

*

* *

Thủy Quân Lục Chiến

Tháng 3 năm 1984 tôi và Trần Như Hùng vượt thoát được đến trại tị nạn Galang, Indonesia. Chuyến vượt biên này do Liêm và anh Tư người bạn cùng ở chung trại tù tổ chức. Khi ở Tiểu Đoàn 8, tôi, Trần Như Hùng và Bùi Thanh Liêm rất thân với nhau. Coi như anh, em, mặc dù chúng tôi ở khác đại đội.

Tại trại tị nạn Galang chúng tôi gặp ĐB Tây Sơn (Th/ Tá Trần Ngọc Toàn TĐT/TĐ4), NT Nghệ An (Th/Tá Nguyễn Cao Nghiêm TĐP/TĐ1), NT Trần Văn Nuôi (BTL/SĐ/TQLC), NT Trần Văn Hên K17/TĐ, MX Phạm Ngọc Sơn Viễn Thám, MX Lê Văn Hiếu TĐ3, Đỗ Văn Phước TĐ5, Phi Truyền Tin, Quý, Hiền... và một số ở Thái Lan chuyển qua Galang học anh văn tôi chưa kịp biết tên!

Ngày tôi đi định cư anh Hên cho tôi mượn 25 US đi đường. Ngày đầu tiên được USCC cho tiền, tôi gởi cho Trần Như Hùng nhờ trả cho anh Hên.

Cứ yên chí nợ đã trả xong, ngờ đâu khi gặp lại Trần Như Hùng nhân ngày đại hội ở Houston năm 2005, nhắc lại chuyện cũ thì mới biết là Hùng không nhận được gì hết! Điều này cũng không có gì ngạc nhiên đối với những ai đã từng ở trại tị nạn. Nhân viên Bưu Điện ở đó thường xuyên ăn cắp tiền, xui thì ráng chịu, khỏi thưa kiện!

Tôi liên lạc được với anh Hên, lúc đó đang ở Florida nhờ NT Ngô Thành Hữu cho số điện thoại. Tôi kể lể chuyện xưa, xin lỗi và hẹn gặp anh để trả nợ. Anh nói dễ lắm, từ ngày đó đến nay hơn 20 năm rồi, tiền lời tính giống như bộn cho vay lãi cao của xã hội đen, vốn, lời gặp nhau sẽ thanh toán một lần.

“Độc Nhãn Đại Nhân*” oi, đàn em chưa gặp được anh để chúc mừng Anh, Chị và các Cháu đoàn tụ, xin chia xẻ cùng anh chị những truân chuyên, nguy hiểm mà Chị và các cháu gánh chịu khi anh phải rời gia đình để vượt thoát! Món nợ này đàn em sẽ không bao giờ

trả, xin giữ mãi để nhớ tấm lòng của một đàn anh khả kính.

(* Trong trận Đức Cơ 1965, anh Hên bị thương, hư một mắt, theo lẽ thường là đã già từ binh nghiệp để sống đời dân chính bình an, nhưng vốn khát khao gió mưa cùng nguy hiểm nên anh Hên tiếp tục xin ở lại phục vụ Binh Chung TQLC, vì thế bạn đồng Khóa 17/TĐ mới gọi anh Hên là “Độc Nhãn Đại Nhân”)

*

* *

Sau 10 tháng ở trại tị nạn tôi đến Hoa Kỳ đúng vào lúc bắt đầu mùa Đông giá buốt! Tôi được người em bảo lãnh về tiểu bang Maryland. Phu Nhân biết được bảo tôi về ở nhà ông và sẽ đưa tôi vào làm chung sở.

Trung Úy Nguyễn Xuân Thu khi mới ra trường về TĐ5 đi OJT với tôi sau về Truyền Tin Lữ Đoàn, mỗi ngày lái xe từ Maryland sang Virginia dạy tôi lái xe. Anh đi tu nghiệp chưa mãn khoá thì tan hàng kẹt ở lại đây luôn cùng chung với NT Nguyễn Ngọc Tú.

Gặp nhau không bao lâu thì một hôm tin dữ đến! Anh bị cảm có mấy hôm, ngủ đêm tối sáng người nhà phát giác anh đã ra đi!

Đám cưới con trai lớn của ĐB Phu Nhân có anh Bùi Phúc Lộc đến từ Houston, Bác Sĩ Vũ Đình Tựu, anh Đoàn Văn Khởi tham dự. Tụi tôi ngồi chung bàn, rượu thì uống y như lúc xưa, chỉ một cái ly chuyển đi giáp vòng. Anh Khởi cứ nhắc chùng:

- Ở trên đắp mô, dưới này đang khát nước.

Thấy vui quá mấy bàn khác kéo qua ngồi chung. Phu Nhân phải đến nhắc chùng đừng lớn tiếng quá quan khách sợ! Không bao lâu, bàng hoàng khi được tin anh Khởi mất!

Bầu trời mùa đông u ám, tuyết phủ một màu trắng thê lương. Chưa đến một năm hai chiến hữu đã ra đi!

Năm 1977 tôi gặp Th/Tá Bằng (Bằng Sún) ở trại tù Yên Bái, không biết anh ở trại nào

chuyển về. Anh bị bắt trước 30 tháng 4 năm 1975 vì là cấp bậc cao nhất trong số bị bắt nên bọn nó chuyển anh ra Hà Nội khai thác tin tức để chuẩn bị tấn công miền Nam. Quân áo tù cấp phát cho anh là những bộ đồ phát cho tù binh Mỹ trước kia do Trung Cộng may còn sót lại, vải tương đối tốt, bền, khác với đồ tù của chúng tôi. Tụi tôi gọi là đồ “sọc dưa”.

Anh Bằng nói toán của anh chuyển về đây chờ một tuần sau thì được cho về. Tôi chúc mừng anh được về gặp lại gia đình.

Anh cho tôi bộ đồ “sọc dưa” còn mới, tôi mặc cho đến ngày chuyển về Z30D Hàm Tân, Long Khánh. Nhưng không bao lâu sau biết được tụi nó không cho anh về như đã thông báo mà đem đi giam ở một trại khác! Gặp lại anh kỳ Đại Hội ở Nam California năm 2008 tôi nhắc lại chuyện xưa anh nói vậy thì gởi cho anh bộ đồ TQLC. Tôi gởi ngay cho anh khi vừa về đến nhà và anh cho biết đã nhận được.

*

* *

Trước kia trong chiến trận, từ những vùng đồng chua, nước mặn, tận cùng của đất nước, cho đến địa đầu giới tuyến đâu đâu cũng có bước chân của người lính TQLC. Biết bao chiến hữu của tôi đã hiến dâng tuổi trẻ cho quê hương, đất nước.

“ Ôi! còn đâu! còn đâu! những anh hùng hào kiệt

Không tiếc chi xương máu giữ màu cờ”

(Nhật Ngân)

Chiến hữu của tôi đã bỏ một phần thân thể nơi chiến địa trở thành tàn phế sống lây lất đầu đường, cuối chợ.

Nước mắt, nhà tan, tất cả bị tập trung vào các trại tù từ tận cùng miền Nam cho đến vùng thượng du Bắc Việt.

Sau bao tháng năm lưu đày trở về gặp lại gia đình với thân hình tiều tụy, xác xơ, tóc đã bạc màu.

*“ Ta về cuối mái đầu sương điểm
Nghe nặng từ tâm lượng đất trời
Cám ơn hoa đã vì ta nở
Thế giới vui từ nỗi lẽ loi”*

(Tô Thùy Yên)

Xin cảm ơn những bông hoa nở muộn cứu vớt cuộc đời người lính chiến bất hạnh đã mất hết tất cả và đang bị trù dập trong một chế độ thù nghịch!

“ Ôn em thơ đại từ trời

Theo ta xuống biển vớt đời ta trôi”

(Du Tử Lê)

Tôi không phải là một Phật Tử thuần thành với ước mong được tắm nước sông Hằng. Tôi cũng không phải là tín đồ Công Giáo nguyện trong đời một lần tìm về Đất Hứa. Tôi chỉ là một người lính già TQLC luôn bị vết thương cũ hành hạ với nỗi buồn của kẻ lưu vong, ước mong có đủ sức khỏe để mỗi năm tham dự Đại Hội TQLC gặp lại chiến hữu của mình, nguyện làm được chút gì để xoa dịu bớt nỗi đau của anh em thiếu may mắn đang sống những ngày lây lất ở quê nhà là đã mãn nguyện lắm rồi.

Anh, em, bạn bè của tôi tuổi cao, sức yếu, năm nào cũng có người già từ ra đi! Cứ mỗi năm mỗi vắng! Người năm trước nay đâu!

Các anh Ban Biên Tập Sóng Thần ơi! Cho đến một ngày, anh, em mình còn đâu để viết những kỷ niệm ngoài chiến trường mà kể cho đến khi chết vẫn chưa hết!

Virginia mùa Đông 2015.

Đông Kinh Lê Đình Đơn.